

In memoriam Péntek László

*1930. május 31. – + 2010 március 3.

Vas megyében, Náriai községben született mint harmadik gyermek, két idősebb és egy fiatalabb lánytestvérrel. Édesapja tejkereskedő volt, aki a gazdától begyűjtött tejet főleg a közeli Szombathelyre szállította. A család vagyonosnak számított, édesanyjuk nagy súlyt helyezett arra, hogy gyermekei tanuljanak.

Tíz éves korában László a szombathelyi Premontrei Gimnázium tanulója lett. Iskoláit nagy szorgalommal, jó eredménnyel végezte. De mint falusi gyerek sokszor érzett diszkriminációt az akkori „úri” Magyarországon. Ez kritikai érzékét a társadalmi viszonyok, a diszkriminációk és az igazságtalanságok iránt már korán kifejlesztette. 1945-ben a szovjet csapatok bevonulását inkább megszállásként, mint felszabadulásként élte meg. 1948-ban nagyon jó eredménnyel érettségizett, közvetlenül az egyházi iskolák államosítása előtt. Osztálya ezért történelmi osztály lett, azért is, mert két osztálytársát a kommunista diktatúra 1951-ben és 1953-ban kivégezte.

A Keszthelyi Főiskolán agrártudományokat kezdett tanulni. De a főiskolát feloszlatták, és mint rossz kádernek a „fordulat éve” után semmi lehetősége sem nyílt a továbbtanulásra. 60 éves édesapjától elvettek mindent, és ott maradt nyugdíj nélkül. A család anyagi helyzete nagyon nehezzé vált. László különböző munkákat vállalt, de 1950-ben behívták katonának. Ott a rossz körülmények között megbetegedett tüdőbajban. Öt hónapi kezelés után leszerelt, és végre könyvelői állást kapott egy TSZ-ben. Egy párttitkár, aki Budapestre került az állami javak minisztériumába, Lászlót, akit mint jó munkaeót ismert meg, magával vitte statisztikusnak. Ez helyzetében nagy javulást hozott, be tudott iratkozni egy levelező stúdiumra is. Az 1956-os forradalom és szabadságharc napjait Győrben élte át, ahová áthelyezték. A tüntetéseken részt vett, majd november 20-án Nyugatra menekült. Németországba került, a táborélet után pedig Nürnbergbe. Amikor a bajor kultuszminisztériumban Münchenben érettségi bizonyítványa elismerését megkérvényezte, a tisztviselő megemlítette, hogy járt itt már valaki ebből az iskolából. Ez a valaki e sorok írója volt, akit László megkeresett és régi barátságunk megújult.

Nürnbergben üzemgazdaságtant tanult és 1960-ban diplomát szerzett. Néhány próbálkozás után a Bertelsmann cégnél Rheda-ban kapott állást, az elektronikus adatfeldolgozás felépítése lett a főfeladata. Évekkel később az augsburgi Elbeo harisnygyárban hasonló munkát végzett. 1970-ben önálló cég üzletvezetője lett, majd 1985-től a cég tulajdonosa. Szorgalmas és alapos munkáját mindenütt elismerték. 1995-ben nyugdíjba ment.

Feleségét Ortrunt Nürnbergben ismerte meg. Csillának nevezte, és magyar körökben mindenki így ismerte. 1962-ben házasodtak. Két gyermekük született: Márkus 1963-ban, Katalin 1966-ban. Felnőtt gyermekeik két-két unokával ajándékozták meg őket.

László – különösen nyugdíjas korában – bekapcsolódott a KMÉM–Magyar Pax Romana munkájába. Részt vett évenként az Innsbrucki Tanulmányi Napokon, a KMÉM pénzügyeit ellenőrizte és a müncheni csoport program-előkészítő bizottságában is dolgozott. Az augsburgi magyarok körében is aktív szerepet játszott. Kritikus, liberális gondolkodású és konstruktív emberként ismertük. Nagyon sokan szerették, jósága, vidám, jó kedélye és kedvessége miatt. Nagyokat tudott nevetni, jó hangulatot teremtve maga körül. Ahol szükség mutatkozott, készségesen segített.

Az utolsó években már voltak panaszai, de a végzetes diagnózist másfél esztendeje tudta meg: gyógyíthatatlan betegségben szenved. Több kezelés ellenére állapota egyre rosszabbodott, és elviselhetetlen fájdalmak kínozták. 2011. március 3-án csendesen elhunyt. Búcsúztatása lakhelyén, az Augsburg melletti Diedorfban március 9-én, temetése Nürnbergben március 10-én volt.

Laci Isten Veled! Nyugodjál békében! Amen.

Pfitzner Rudolf